πλωκότε αὐτοῖς ὁρμαίοις ἄποροι εἶεν προσφέρεσθαι: ἢ πιεσθέντες ὑπ' αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν ὅμως ἔγωγε ἤδη ἀπόντων αὐτῶν, νεῦ δὲ ἦν δ' ἐγὼ ὦ λύσι τε καὶ μενέξενε, καταγέλαστοι γεγόναμεν ἐγώ τε γέρων ἀνὴρ καὶ ὑμεῖς: δρᾶσι γὰρ οἵδε ἀπόντες ὡς οἰόμεθα ἡμεῖς ἀλλήλων φίλοι εἶεν. καὶ ἐμὲ γὰρ ὑμῶν τίθημι. οὕτω δὲ ὄζειν ὁ φίλος, οἷοί τε ἐγενόμεθα ἐξευρεῖν.

Τέλος λύσιδος, ἢ περὶ φιλίας.

Impræſſum Florentiæ.

1551.

θοὶ καὶ τὸ οἰκεῖον αὖ ταὐτὸν φῶμεν εἶναι ἄλλῳ τινὶ ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνον φίλος; Παίυ γε. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γε ὡμολογήσαμεν ἐξελέγξαι ἡμᾶς αὐτούς. ἢ οὐ μέμνησθε; Μεμνήμεθα. Τί οὖν αὖ ἔτι χρησάμεθα τῷ λόγῳ. ἢ δῆλον ὅτι οὐδενί. δέομαι δή, ὥσπερ οἱ σοφοὶ αὐτοῖς δικασταῖς, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι· εἰ γὰρ μήτε οἱ φιλούμενοι, μήτε οἱ φιλοῦντες, μήτε οἱ ὅμοιοι, μήτε οἱ ἀνόμοιοι, μήτε οἱ ἀγαθοὶ, μήτε οἱ οἰκεῖοι, μήτε τἆλλα ὅσα διεληλύθαμεν, οὐ γὰρ ἔγωγε ἔτι μέμνημαι πάντα τὰ λήμματα, ἀλλ' εἴ μηδενὶ τούτων φίλον ἐστὶν, ἔγωμὲν οὐκέτι ἔχω τί λέγω. ταῦτα δ' εἰπὼν αὖ νῷ εἶχον ἄλλων ἤδη τινὰ τῶν πρεσβυτέρων κινεῖν. καὶ ἅτα ὥσπερ δαίμονός τινος προσελθόντος οἱ παιδαγωγοὶ, ὅ, τε τοῦ μενεξένου καὶ ὁ τοῦ λύσιδος, ἔχοντος αὐτῶν τοὺς ἀδελφοὺς, παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἴκαδε ἀπιέναι; ἤδη γὰρ ἦν ὀψέ. ἐμὲν δὴ πρῶτον καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ παρεστῶτες, αὐτοὺς ἀπηλαύνομεν· ἐπειδὴ δὲ οὐδενὶ ἐφρόντιζον ἡμῶν. ἀλλ' ἐπιθορυβοῦντες ἠνάκτουν τε καὶ οὐδενὶ ἦττον ἐκάλουν; ἀλλ' ἐδόκει ἡμῖν ἐπιτε-

ὁ δὲ ἱππόθαλλος ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἠφίει χρώματα. καὶ ἐγὼ εἶπον βουλόμενος τὸν λόγον ἐπισκέψασθαι. εἰ μοί τι δ' οἰκεῖον ὂν τῷ ὁμοίου διαφορά, λέγομεν ἄν τι ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ὦ λύσι τε καὶ μενέξενε περὶ φίλου ὅ ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτον τυγχάνει οὐχ ὅμοιόν τε καὶ οἰκεῖον, οὐ ῥᾴδιον ἀποβαλεῖν ἂν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ δ' ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατά τινα ὁμοιότητα ἄχρηστον. τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν ὠλιγωρημένῳ βούλεσθ' ἂν ὑμῖν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ ὥσπερ μεμνήμεθα ὑπὸ τοῦ λόγου, συγχωρήσωμεν καὶ φῶμεν ἕτερόν τι εἶναι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου. Πάνυ γε. Πότερον δὲ καὶ τἀγαθὸν οἰκεῖον ἡγησόμεθα παντί. δ' δὲ κακὸν ἀλλότριον εἶναι, ἢ δ' μὲν κακὸν τῷ κακῷ οἰκεῖον. τῷ δὲ ἀγαθῷ δ' ἀγαθόν. τῷ δὲ μήτε ἀγαθῷ, μήτε κακῷ, δ' μήτε ἀγαθόν. μήτε κακόν. Οὕτως ἐφάτην δοκεῖν σοφίσιν ἕκαστον ἑκάστῳ οἰκεῖον εἶναι. Πάλιν ἄρα ὦ δ' ἐγὼ ὦ παῖδες οὗς τὸ πρῶτον λόγους ἀπεβαλόμεθα περὶ φιλίας, εἰς τούτους εἰσπεπτώκαμεν; ὁ γὰρ ἄδικος τῷ ἀδίκῳ, καὶ ὁ κακὸς τῷ κακῷ οὐδενὶ ἦττον φίλος ἔσται ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ. Ἔοικεν ἔφη. Τί δὲ τὸ ἀγα

ἐπιθυμῇ. ὃ δὲ ἕτερόν τινος ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος τις ἦν. ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκείμενον. Κινδυνεύει ἔφη. Ἀλλὰ μήν σοί γε ἐγὼ. τόγε ἐπιθυμοῦν οὗ ἂν σύνδεσθαι ᾖ, τούτου ἐπιθυμεῖ. ἦ γάρ; Ναί. Τὸ δ' σύνδεσθαι ἆρα φίλον ἐκείνῳ, ὃ ἂν σύνδεσθαι ᾖ; Δοκεῖ μοι. Ἐνδεῖσθαι δὲ γίγνεται, οὗ ἄν τις ἀφῇρῆται; Πῶς δ' οὔ. Τοῦ οἰκείου δή ὡς ἔοικεν, ὅτε ὄρφος καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει οὖσα. ὡς φαίνεται ὦ μειράκιον τε καὶ λύσι. Σωκράτην. Ὑμεῖς ἄρα οἱ φίλοι ἐστὸν ἀλλήλοις φύσει τῇ οἰκεῖοι ἔστον ὑμῖν αὐτοῖς. Κομιδῇ ἔφατην. Καὶ εἰ ἄρα τις ἕτερος ἑτέρου ἐπιθυμεῖ λύσι δ' ἐγὼ ὦ παῖδε ἢ ὁρᾷ, οὐκ ἄν ποτε ἐπεθύμει: οὐδὲ ἤρα. οὐδὲ ἐφίλει. εἰ μὴ οἰκεῖός τῃ τῷ ὁρωμένῳ ἐτύγχανεν ὤν. ἢ κατὰ τὴν ψυχήν. ἢ κατά τι τῆς ψυχῆς ἦθος. ἢ τρόπους. ἢ εἶδος. Παίνυ γε ἔφη ὁ μειράκιον. ὃ ὁ λύσις ἐσίγησεν. εἶεν λύσι δ' ἐγὼ. τὸ μὲν δὴ φύσει οἰκεῖον ἀναγκαῖον ἡμῖν πέφανται φιλεῖν. Ἔοικεν ἔφη. Ἀναγκαῖον ἄρα τῷ γνησίῳ ὁρᾶσθαι καὶ μὴ προσποιήτῳ, φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν παιδικῶν. Οὐ μὲν δὴ λύσις γ' ὁ μειράκιον, μόγις πως ἐπενυστάτην.

λίμως ἐπιθυμεῖν; ἐνίοτε δὲ βλαβερῶς; ἐνίοτε δὲ μηδέτερα. Σφόδρα γε. Οὐκοῦν ἐὰν ἀπολύηται τὰ κακά. ἄγε μὴ τυγχάνη ὄντα κακὰ, τί προσήκει τοῖς κακοῖς σῶα σῴζεσθαι. Οὐδέν. Ἔοικεν ἄρα αἱ μήτε ἀγαθαὶ μήτε κακαὶ ἐπιθυμίαι, κἀὶ ἐὰν ἀπόλληται τὰ κακά. Φαίνεται. Οἷόν τε δὴ ἐστιν ἐπιθυμοῦντα καὶ ὁρῶντα, τούτου οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ ὁρᾶ μὴ φιλεῖν; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Ἔοικεν ἄρα κἀ τῶν κακῶν ἀπολομένων ὡς ἔοικε φίλ' ἄττα. Ναί. Οὐκ ἂν εἴη γε τὸ κακὸν αἴτιον τῷ φίλον τι εἶναι. Οὐκ ἂν δῆτα τούτου ἀπολομένου φίλον ἕτερον ἑτέρῳ. αἰτίαι γὰρ ἀπολομένης, ἀδύνατόν που ἔτ' ἐκεῖνο εἶναι, οὗ δὴ αὕτη ἡ αἰτία. Ὀρθῶς λέγεις. Οὐκοῦν ὁμολογήσομεν ἡμῖν τὸ φίλον, φιλεῖν τι κἀ διατί. καὶ ὡή ἡμῖν τότε γε διὰ τὸ κακὸν, τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν τὸ ἀγαθὸν φιλεῖν. Ἀληθῆ. Ναῶ δέ γε ὡς ἔοικε φαίνεται ἄλλη τις αἰτία τῷ φιλεῖν τε κἀ φιλεῖσθαι. Ἔοικεν. Ἆρ' οὖν τῷ ὄντι ὥσπερ ἄρτι ἐλέγομεν ἡ ἐπιθυμία τινὸς φιλία αἰτία. καὶ τὸ ἐπιθυμοῦν φίλον δή τούτῳ οὗ ἐπιθυμεῖ. καὶ τότε ὅταν

μεταξὺ ὄντων τοῦ κακοῦ τε καὶ τἀγαθοῦ· αὐτὸ δὲ αὑτοῦ ἕνεκα οὐδεμίαν χρείαν ἔχει; ἔοικε δὴ ὃς οὕτως ἔχειν. Τὸ αὖ φίλον ἡμῖν ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐτελοῦτο πάντα τὰ ἄλλα ἕνεκα ἑτέρου φίλου φίλα ἔφαμεν εἶναι ἐκεῖνα· οὐδὲν δὲ τούτοις ἔοικεν· ταῦτα μὲν γὰρ φίλου ἕνεκα φίλα κέκληται· τὸ δὲ τῷ ὄντι φίλον, πάλιν τοὐναντίον τούτου φαίνεται πεφυκός· φίλοις γὰρ ἡμῖν ἀνεφάνη ὂν ἐχθροῦ ἕνεκα. εἰ δὲ τὸ ἐχθρὸν ἀπόλοιτο, οὐκέτι ὡς ἔοικε καὶ φίλον. Οὔ μοι δοκεῖ ἔφη ὥς γε νῦν λέγεις. Πότερον οὖν ἐγὼ πρὸς διός. ἐὰν τὸ κακὸν ἀπόληται, οὐδὲ πεινῆν ἔτι ἔσται· οὐδὲ διψῆν· οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων, ἢ πείνη μὲν ἔσται ἐὰν πορ αὔθρωποί τε καὶ τἆλλα ζῷα ᾖ· οὐ μὴν τοι θλαβερά γε· καὶ δίψα δή καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι· ἀλλ' οὐ κακαί· ἅτε τοῦ κακοῦ ἀπολωλότος, ἢ γελοῖον τὸ ἐρώτημα ὅτι ποτ' ἔσται τότε ἢ μὴ ἔσται· τίς γὰρ οἶδεν· ἀλλ' ὃν τόδε γε ἴσμεν ὅτι καὶ νῦν ἔστι πεινῶντα βλάπτεσθαι· ἔστι δὲ καὶ ὠφελεῖσθαι· ἦ γάρ; Παμπόλυ γε· Οὐκοῦν καὶ διψῶντα καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων πάντων ἐπιθυμοῦντα ἔστιν ὁπότε μὲν ὠφε-

λίμως

τῷ οὔτι κινδυνεύει ἐκεῖνο αὐτὸ εἶναι, εἰς ὃ πᾶσαι αὗται αἱ λεγόμεναι φιλίαι τελευτῶσι. κινδυνεύει οὕτως ἔφη ἔχειν. οὐκοῦν τό γε τῷ ὄντι φίλον, οὐ φίλου τινὸς ἕνεκα φίλον ἔσται. Ἀληθῆ. Τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλαχται μὴ φίλοι τινὸς ἕνεκα τὸ φίλον φίλον εἶναι, ἀλλ' αὖρα τὸ ἀγαθόν ἐστι φίλον; Ἐμαγκδοκεῖ. Ἆρ' οὖν διὰ τὸ κακόν, τὸ ἀγαθὸν φιλεῖται. καὶ ἔχει ὧδε. ἐπειδὴ ὄντων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. καὶ μήτε ἀγαθοῦ μήτε κακοῦ, τὰ δύο λιφθείη, τὸ δὲ κακὸν ἐκ τοῦ σώματος ἀπέλθοι, καὶ μηδενὸς ἐφάπτοιτο, μήτε σώματος, μήτε ψυχῆς, μήτε τῶν ἄλλων ἃ δὴ φαμὲν αὐτὰ καθ' αὑτὰ, οὔτε κακὰ εἶναι, οὔτε ἀγαθά; ἆρα τότε οὐδὲν ἂν ἡμῖν χρήσιμον εἴη τὸ ἀγαθόν. ἀλλ' ἄχρηστον ἂν γεγονὸς εἴη: εἰ γὰρ μηδὲν ἡμᾶς ἔτι βλάπτοι, οὐδὲν ἂν οὐδεμιᾶς ὠφελείας δεοίμεθα. καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο καταδηλον: ὅτι διὰ τὸ κακὸν τἀγαθὸν ἠγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν. ὡς φαρμακον ὂν τῷ κακῷ τὸ ἀγαθόν: τὸ δὲ κακὸν, νόσημα: νοσήματος δὲ μὴ ὄντος, οὐδὲν δεῖ φαρμάκου. ἆρ' οὕτω πέφυκέ τε καὶ φιλεῖται τἀγαθὸν διὰ τὸ κακὸν. ὑφ' ἡμῶν τε

πατὴρ ὑόν. αὐτὶ πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμᾷ. ὁ δὴ τοιοῦτος ἕνεκα τοῦ ἓν ὑὸν περὶ παντὸς ἡγεῖσθαι, αὖρα καὶ ἄλλοι ἂν πολλοῦ ποιοῖτο. οἷον εἰ αἰσθάνοιτο αὐτὸν κώνειον πεπωκότα, αὖρα πολλοῦ ποιοῖτ' ἂν οἶνον; εἴπερ γοῦν ἡγοῖτο ἓν ὑὸν σώσειν; τί μήν ἔφη. ἐκεῖνον καὶ ἀγγεῖον, εἰ ᾧ ὁ οἶνος εἴη. Παίνυ γε. Ἆρ' οὖν τότε οὐδὲν πολὺ πλείονος ποιεῖται κύλικα κεραμέαν, ἢ ἓν ὑὸν ἓν αὑτοῦ. οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου ἢ ἓν ὑόν. ἢ ὧδέ πως ἔχει. πᾶσα ἡ τοιαύτη ποίησις οὐκ ἐπὶ τοῖς οὖσιν ἐστὶν ἐποίησις. ἐπὶ τοῖς ἕνεκά του παρασκευαζομένοις. ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῳ οὗ ἕνεκα πάντα τὰ τοιαῦτα παρασκευάζεται. οὐχ ὅτι ποτὲ λέγομεν. ὡς πολλοῦ ποιούμεθα χρυσίον καὶ ἀργύριον. ἀλλὰ μὴν οὐδέν τι μᾶλλον ἔτω τό γε ἀληθὲς ἔχει. ἀλλ' ἐκεῖνό ἐστιν ὃ πολλοῦ πάντες ποιούμεθα. ὃ αὖ φαμὲν οὗ ἕνεκα καὶ χρυσίον καὶ πάντα τὰ παρασκευαζόμενα παρασκευάζεσθαι. ἆρ' οὕτω φήσομεν; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ τοῦ φίλου ὁ αὐτὸς λόγος; ὅτι δὴ φαμὲν φίλον εἶναι ἡμῖν ἕνεκα φίλου τινὸς ἑτέρου ἡμᾶς φαινόμενα λέγοντος αὐτό; φίλον δὲ

τῷ

καὶ αὖ τὸ φίλον τοῦ φίλου φίλον, διὰ τὸ ἐχθρόν. Ἔοικεν. Εἶεν δή· ἐγὼ ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἥκομεν ὡς παῖδας; πρόχωμεν τὸν νοῦν μὴ ἐξαπατηθῶμεν· ὅτι μὲν γὰρ φίλον τὸ φίλου τοῦ φίλον γέγονεν, ἐῶ χαίρειν. καὶ τὸ ὁμοίου γε τοῦ ὅμοιον φίλον γίγνεσθαι· ὃ ἔφαμεν ἀδύνατον εἶναι. ἀλλ' ὅμως τόδε σκεψώμεθα μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ τοῦνομα λεγόμενον· ἡ ἰατικὴ φαμὲν ἕνεκα τοῦ ὑγιείας φίλον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ὑγίεια φίλον. Πάνυ γε. Εἰ ἄρα φίλον, ἕνεκά του. Ναί. Φίλου γέ τινος δή, εἴπερ ἀκολουθήσει τῇ πρόσθεν ὁμολογίᾳ. Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ ἐκεῖνο φίλον αὖ ἔσται ἕνεκα φίλου; Ναί. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν ἡμᾶς οὕτως ἰόντας, καὶ ἀφικέσθαι ἐπί τινα ἀρχήν, ἣ οὐκέτ' ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλον φίλον, ἀλλ' ἥξει ἐπ' ἐκεῖνο, ὃ ἔστι πρῶτον φίλον, οὗ ἕνεκα καὶ τἆλλα φαμὲν πάντα φίλα εἶναι; Ἀνάγκη. Τοῦτο δή ἐστιν ὃ λέγω, μὴ ἡμᾶς τἆλλα πάντα ἃ ἔμπροσθεν ἐκείνου ἕνεκα φίλα εἶναι ὥσπερ εἴδωλα ὄντα αὐτοῦ ἐξαπατᾷ. ἦ δ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον ὃ ὡς ἀληθῶς ἔστι φίλον· σύνοισθα γὰρ οὕτως. ὃ ἄν τις τὴν ψυχὴν πολλοῦ ποιῆται. οἷόν που ἔνιοτε

λος ὃς ἂν ᾖ, τοῦτόν ἐστι τῷ φίλος ἢ οὔ. Ἀνάγκη ἔφη. Πότερον δὴ οὐδενὸς ἕνεκα ἢ διὰ οὐδέν, ἢ ἕνεκά του καὶ διά τι. Ἕνεκά του καὶ διά τι. Πότερον φίλου ὄντος ἐκείνου τοῦ σχήματος, οὗ ἕνεκα φίλος ὁ φίλος τῷ φίλῳ. ἢ οὔτε φίλου, οὔτε ἐχθροῦ. Οὐ πάνυ ἔφη ἔπομαι. Εἰκότως γε ἐγὼ δ' ἐγώ. ἀλλὰ ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις. οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι ὃ, τι λέγω. ὁ κάμνων νοῦν δὴ φαμὲν τοῦ ἰατροῦ φίλος, οὐχ οὕτω; Ναί. Οὐκοῦν διὰ νόσον ἕνεκα ὑγιείας τοῦ ἰατροῦ φίλος; Ναί. Ἡ δὲ γε νόσος κακόν. Πῶς δ' οὔ; Τί δὲ ὑγιεία ἐγὼ δ' ἐγώ, ἀγαθὸν ἢ κακόν. ἢ οὐδέτερα. Ἀγαθὸν ἔφη. Ἐλέγομεν δ' ἄρα ὡς ἔοικεν ὅτι τὸ σῶμα, οὔτε ἀγαθόν, οὔτε κακὸν διὰ τὴν νόσον. ἦν δὲ διὰ τὸ κακόν, τῆς ἰατρικῆς φίλον ὄν. ἀγαθὸν δὲ ἰατρική. ἕνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπανήρτηται. ἡ δὲ ὑγιεία ἀγαθόν. ἦ γάρ; Ναὶ. Φίλον δὲ ἢ οὐ φίλον ἡ ὑγιεία. Φίλον. Ἡ δὲ νόσος ἐχθρόν. Πάνυ γε. Τὸ οὔτε κακὸν, οὔτε ἀγαθὸν ἄρα διὰ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἐχθρὸν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον ὄν, ἕνεκα τοῦ ἀγαθοῦ ἢ φίλου. Φαίνεται. Ενε-

μὴ ὦσι. διὸ δὴ καὶ φιλοσοφοῦσιν οἱ οὔτε ἀγαθοὶ οὔτε κακοί πω οὕτως. ὅσοι δὲ κακοὶ οὐ φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ οἱ ἀγαθοί. οὔτε γὰρ τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίου. οὔτε τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίου φίλον ἡμῖν ἐφάνη σὺν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. ἢ οὐ μέμνησθε; Πάνυ γε ἐφάτην. Ἆρα οὖν δὴ ἐγὼ, ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε παντὸς μᾶλλον ἐξευρήκαμεν ὅ ἐστι τὸ φίλον καὶ οὗ. φαμὲν γὰρ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ παντὶ τῷ μήτε κακὸν, μήτε ἀγαθὸν, διὰ κακοῦ παρουσίαν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι; Παντάπασιν ἐφάτην τε καὶ συνεχωρείτην οὕτω τοῦτ' ἔχειν. καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγὼ πάνυ ἔχαιρον ὥσπερ θηρευτής τις ἔχων ἀγαπητῶς ὃ ἐθηρεύομεν. κἄπειτ' οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀτοπωτάτη τις ὑπολήψια εἰσῆλθεν. ὡς οὐκ ἄλλη ἦν εἴη τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν. καὶ βύθιος ἀχθεσθεὶς, εἶπον βαβαὶ ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε κινδυνεύομεν ὄναρ ὥσπερ ἀπολουτηκέναι. Τί μάλιστα ἔφη ὁ Μενέξενος. Φοβοῦμαι οὖν δὴ ἐγὼ μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου. Πῶς δὴ ἔφη. Ὧδε οὖν δὴ ἐγὼ σκοπῶμεν. φί-

δή ὁ φίλε τὸ μὴ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς ταυτὸν εἶδος τὸ χρῶμα ἐπάγειν, τότε ἐγένοντο οἷον πρὸ τοῦ παροῦν, λευκοῦ παρουσίᾳ λευκοί. Πῶς γὰρ οὔ; Τοῦτο τοίνυν ὅλως τῶ δή, εἰ ᾧ ἄν τι παρῇ, τοιοῦτον ἔσεσθαι οἷον τὸ παρόν· ἢ ἐὰν μὲν κατά τινα τρόπον παρῇ, ἔσεσθαι· ἐὰν δὲ μή, οὔ. Οὕτω μᾶλλον ἔφη. Καὶ τὸ μή τε κακὸν ἄρχειν, μή τε ἀγαθὸν εἶναι τοτὲ κακοῦ παρόντος, οὔ πω κακοὺς εἶναι· εἶναι δ' ὅτε ἤδη τοιοῦτον γέγονε. Παύου γε. Οὐκοῦν ὅταν μή πω κακὸν ᾖ κακοῦ παρόντος, αὕτη μὲν ἡ παρουσία, ἀγαθοῦ αὐτὸ ποιεῖ ἐπιθυμεῖν· ἡ δὲ κακὸν ποιοῦσα, ἀποδρᾶν αὐτὸ τῆς τε ἐπιθυμίας ἅμα καὶ τῆς φιλίας τἀγαθοῦ· ὃ γὰρ ἔπεστιν, ὅτε κακόν, ὅτε ἀγαθόν, ἀλλὰ κακὸν· φίλον δὲ ἀγαθὸν κακῷ ὄντι οὐ. Οὐ γὰρ ἔν. Διὰ ταῦτα δὴ φαῖμεν ἂν ἤδη σοφοὺς, μηκέτι φιλοσοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἄνθρωποί εἰσιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοσοφεῖν, οὓς οὔτος ἄγνοιαν ἔχοντας, ὥστε κακοὺς εἶναι· κακὸν γὰρ καὶ ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. λέγουσι δή οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν εἶδος τὴν ἄγνοιαν, μή πω δὲ ὑπ' αὐτῆς οὕτως ἀγνώμονες μὴ δὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἔτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἃ

μὴ

θοὺ. οὔτε κακόν. Οὔτως. Ἀναγκάζεται δέ γε σῶμα διὰ νόσον ἰατρικοῦ ἀπτόμενον καὶ φιλεῖν. Δοκεῖ μοι. Τὸ μή τε κακὸν ἄρα, μή τε ἀγαθόν, φίλον γίγνεται τοῦ ἀγαθοῦ διὰ κακοῦ παρουσίαν. Ἔοικε. Δῆλον δέ γε ὅτι πρὶν γενέσθαι αὐτὸ κακὸν τοῦ κακοῦ ἕνεκα ἔχει· οὐ γὰρ δή γε κακὸν γεγονὸς ἐστὶν αὐτὶ τοῦ ἀγαθοῦ οὗ ἐπιθυμεῖ, καὶ φίλον εἶη. ἀδύνατον γὰρ ἔφαμεν κακὸν ἀγαθῷ φίλον εἶναι. Ἀδύνατον γάρ. Σκέψασθε δὴ ὃ λέγω. λέγω γὰρ ὅτι σίτια μὲν οἷον δὴ ἡ τὸ παρὸν, τοιαῦτά ἐστιν καὶ αὐτά. σίτια δὲ οὔ. Ὥσπερ εἰ ἐθέλοι τις χρώματί τῳ ἐποιῶ ἀλεῖψαι, πάρεστί που ᾧ ἀλφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν. Παύυ γε. Ἆρ' οὖν ἢ ἔστι τότε τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἐπαλειφθὲν, οἷον τὸ ἔπι οὖν. Οὐ μανθάνω ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ὧδε λέγω δ' ἐγὼ. εἴτίς σου ξανθὰς οὔσας τὰς τρίχας μιμεῖσθαι ἀλείψαι, ὡς τοῦτο ὥστε λευκὰς εἶναι. ἢ φαίνοιντ' ἄν. Φαίνοιντ' ἄν ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν παρεῖη γ' ἂν αὐταῖς λευκότης. Ναί. Ἀλλ' ὅμως οὐδέν τι μᾶλλον ἂν, εἶεν λευκαί πω. ἀλλὰ παρούσης λευκότητος, οὔτέ τι λευκαί, οὔτε μέλαιναί εἰσιν. Ἀληθῆ. Ἀλλ' ὅταν

τα εἶναι γένη. τὸ μὲν, ἀγαθὸν: τὸ δὲ, κακόν: τὸ δ', ὅτ' ἀγαθὸν, ὅτε κακόν. τί δὲ σοί. Καὶ ἐμοὶ ἔφη. Καὶ ὅτε τἀγαθὸν τἀγαθῷ. οὔτε τὸ κακὸν τῷ κακῷ. οὔτε τἀγαθὸν τῷ κακῷ φίλοις εἶναι. ὥσπερ οὐδ' ὁ ἔμπροσθεν λόγος ἐᾷ. λέπεται δ' ἔτι πρὸς τῷ τί ἐστι φίλον, τὸ μή τε ἀγαθὸν, μή τε κακὸν φίλον εἶναι. ἢ τῷ ἀγαθοῦ. ἢ οὐ τῷ τοιούτου οἷον αὐτό ἐστιν. οὐ γὰρ ἄν πω τῷ κακῷ φίλον ἄν τι γένοιτο. Ἀληθῆ. Οὐδὲ μὴν τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἔφαμεν ἄρτι. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκ ἄρα ἔσται τῷ μή τε ἀγαθῷ, μή τε κακῷ τὸ τοιοῦτον φίλον οἷον αὐτό. Οὐ φαίνεται. Τῷ ἀγαθῷ ἄρα τὸ μή τε ἀγαθὸν, μή τε κακὸν μόνοις μόνῳ συμβαίνει γίγνεσθαι φίλον. Ἀνάγκη ὡς ἔοικεν. Ἆρ' οὖν καὶ καλῶς λῷ δ' ἐγὼ ὧδε ὑφηγεῖται ἡμῖν τὸ νῦν λεγόμενον. εἰ γοῦν θέλοιμεν σκοπεῖσθαι, τὸ ὑγιαῖνον σῶμα οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται. οὐδὲ ὠφελείας, ἱκανῶς γὰρ ἔχει. ὥστε ὑγιαίνων ἂν δεῖς ἰατρῷ φίλος διὰ τὴν ὑγίειαν. ἦ γάρ; Οὐδείς. Ἀλλ' ὁ κάμνων οἶμαι διὰ τὴν νόσον. Πῶς γὰρ οὔ. νόσος μὲν δὴ, κακόν. ἰατρικὴ δὲ ὠφέλιμον καὶ ἀγαθόν; Ναί. Σῶμα δὲ γέ τοι. κατὰ τὸ σῶμα ἄρα εἶναι, οὔτε ἀγαθὸν.

φίλον, ἢ δ' φίλον τῷ ἐχθρῷ. Οὐδέτερα ἔφη. Ἀλλὰ δ' δίκαιον τῷ ἀδίκῳ, ἢ δ' σῶφρον τῷ ἀκολάστῳ, ἢ δ' ἀγαθὸν τῷ κακῷ; Οὐκ ἄν μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν. Ἀλλὰ μήν σοι λῷ δ' ἐγὼ. εἰ πρός γε τὴν τοιαντότητά σε ὦ φίλῳ φίλον ὄν, ἀνάγκη καὶ ταῦτα φίλα εἶναι. Ἀνάγκη. Οὔτε ἄρα τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ. οὔτε δ' ἐναντίον ᾧ ἐναντίῳ, φίλον. Οὐκ ἔοικεν. Εἰ δὲ μὴ τόδε σκεψώμεθα, μὴ ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς λανθάνῃ δ' φίλον ὡς ἀληθῶς, ὄδεν τοῦτ' ὄν, ἀλλὰ δ' μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν, φίλον οὕτω ποτὲ γιγνόμενον τοῦ ἀγαθοῦ. Πῶς ἢ δ' ὃς λέγεις. Ἀλλὰ μὰ δία λῷ δ' ἐγὼ οὐκ οἶδα. Ἀλλὰ τῷ ὄντι αὖ δ' ἰλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. καὶ κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν, δ' καλὸν φίλον εἶναι. Ἔοικε γοῦν μαλακῷ τινι καὶ λείῳ καὶ λιπαρῷ. διὸ καὶ ἴσως ῥᾳδίως διολισθάνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς, ἅτε δι' ὄν. λέγω γὰρ τἀγαθὸν καλὸν εἶναι. σὺ δ' οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Λέγω τοίνυν ἀπομαντευόμενος τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν. πρὸς ἃ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον. δοκεῖ μοι ὥσπερ τρία ἄτ-

τα, καὶ φιλεῖν. καὶ δὴ καὶ ἔτι ἐπεξήει τῷ λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον λέγων, ὡς ἄρα παντὸς δέοι ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον εἶναι. ἀλλ' αὐτὸ τἀναντίον εἴη τούτου. τὸ γὰρ ἀναιδέστατον τῷ ἀναιδεστάτῳ εἶναι μάλιστα φίλον. ἐπιθυμεῖν γὰρ τοιούτου ἕκαστον, ἀλλ' οὐ τοῦ ὁμοίου. τὸ μὲν γὰρ ξηροῦ, ὑγροῦ. τὸ δὲ ψυχροῦ, θερμοῦ. τὸ δὲ πικροῦ, γλυκέος. τὸ δὲ ὀξέος, ἀμβλέος τὸ δὲ κενοῦ, πληρώσεως. καὶ τὸ πλῆρες δὲ κενώσεως, καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. πρόφρων γὰρ εἶναι τὸ τἀναντίον τῷ ἀναντίῳ. τὸ γὰρ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου οὐδὲν ἂν παθεῖν ἀπολαῦσαι. καὶ μήν τοι ὁ ἑταῖρε καὶ κομψὸς ἐδόκει εἶναι ταῦτα λέγων, οὗ γὰρ ἔλεγεν. ὑμῖν δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πῶς δοκεῖ λέγειν. Εὖγε ἔφη ὁ μενέξενος ὥστε οὕτω σὶ ἀκηοῦσαι. Φῶμεν ἄρα τὸν ἀναντίον τῷ ἀναντίῳ μάλιστα φίλον εἶναι. Πάνυ γε. Εἶεν ἦν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλλοκότων ὧν μενέξενε ἢ ἡμῖν εὐθὺς ἄσμενοι ἐπιπεσόμεθα οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοὶ. καὶ ὁρμήσομαι εἰ οὐκ ἀναπώτατον ἔχθρα φιλία. οἷς τί ἀποκρινούμεθα; ἢ οὐκ ἀνάγκη ὁμολογεῖν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν; Ἀνάγκη. Ἆρ' οὖν φήσουσί τὸν ἔχθρον τῷ φίλῳ

φαίνεται. Πῶς δῆτ' οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῖν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν. οἱ μή τε ἀδύνατοι ὠφελεῖν ἀλλήλους. ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χωρὶς οὕτω. μή τε παρουσίας χρείαν αὐτῶν ἔχοιεν. οὐδ' ἂν τοιούτοις τισὶ μηχανὴ παρεσκευάσθαι ἀλλήλοις. Οὐδαμῶς ἔφη. Φίλοι δέ γε ἂν οὐκ ἂν εἶεν, μὴ σπουδαῖοι ποιήσωνται ἑαυτούς. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν ὦ Λύσι τοῦτο παρακρουόμεθα. ἢ ἄρά γε ὅλως τινὶ ἐξαπατώμεθα; Πῶς δὴ ἔφη. Ἤδη ποτέ του ἤκουσα λέγοντος καὶ αὖ καὶ ἀναμιμνήσκομαι. ὅτι τὸ μὲν ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ. καὶ οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς, σπουδαιότατοι εἶεν. καὶ δὴ καὶ ἂν Ἡσίοδον ἐπήγετο μάρτυρα λέγων. ὡς ἄρα καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, καὶ πτωχὸς πτωχῷ, καὶ τἆλλα δὴ πάντα οὕτως ἔφη ἀναγκαῖον εἶναι μάλιστα τὰ ὁμοιότατα ἄλληλα φθόνου τε καὶ φιλονεικίας καὶ ἔχθρας ἐμπίπλασθαι. τὰ δ' ἀνομοιότητα, φιλίας. ἂν γὰρ πένητα τῷ πλουσίῳ ἀναγκάζεσθαι φίλον εἶναι. καὶ ἂν ἀσθενῆ, τῷ ἰσχυρῷ, τῆς ἐπικουρίας ἕνεκα. καὶ ἂν κάμνοντα τῷ ἰατρῷ, καὶ πάντα δὴ ἂν μὴ εἰδότα ἀγαπᾶν ἂν εἰδότ-

τένδυσεν. Ἐχθρὼν ἄρα ἤδη τίνδε εἰσὶν οἱ φίλοι. ὁ γὰρ λόγος ἡμῖν σημαίνει ὅτι οἱ ἂν ὦσιν ἀγαθοὶ. Παίυ γε ἔφη δοκεῖ. Καὶ ἐμοὶ ἰῶ δ' ἐγώ. καίτοι δυσχεραίνω τίγε αὐτῷ. φέρε δὴ ὦ πρὸς διὸς ἴδωμεν τὶ ἡμῖν ἀποβαίνω. ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ καθόσον ὅμοιος, φίλος καὶ ἔστι χρήσιμος ὁ τοιοῦδε τῷ τοιούτῳ. μᾶλλον δὲ ὧδε. ὅλιοῶ ὅμοιον ὅτῳοῶ ὁμοίῳ τίνα ὠφέλειαν ἔχει ἢ τίνα βλάβην ἂν ποιῆσαι δυύαιτο: ὃ μὴ καὶ αὐτὸ αὑτῷ. ἢ τὶ ἂν παθεῖν ὃ μὴ καὶ ὑφ' αὑτοῦ πάθοι, τὰ δὴ διαῦτα πῶς ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀγαπηθείη, μηδεμίαν ἐπικρείαν ἀλλήλοις ἔχοντα. ἔστιν ὅπως; Οὐκ ἔστιν. Ὃ δὲ μὴ ἀγαπῷδ, πῶς φίλον; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ δὴ ὁ μὲν ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ οὐ φίλος. ὁ δὲ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ, καθόσον ἀγαθός. οὐ καθόσον ὅμοιος, φίλος ἂν εἴη; Ἴσως. Τί δὲ οὐχ ὁ ἀγαθὸς, καθ' ὅσον ἀγαθὸς, κατὰ δσοῦτον ἱκανὸς ἂν εἴη αὐτῷ. Ναί. Ὃ δέ γε ἱκανὸς, οὐδενὸς δεόμενος κατὰ τὴν ἱκανότητα. Πῶς γὰρ οὔ; Ὃ δὲ μήδου δεόμενος, οὐδέ τι ἀγαπῴη ἄν. Οὐ γὰρ οὖ. Ὃ δὲ μὴ ἀγαπῷη, οὐδ' ἂν φιλοῖ. Οὐ δῆτα. Ὁ δὲ μὴ φιλῶν γε οὐ φίλος; οὐ

καὶ τοῦ ὅλου διαλεγόμενοι καὶ γελάφοντες. Ἀλη
θῆ ἔφη λέγεις. Ἆρ' οὖν ἐμοὶ μὲν ἐγὼ οὐ λέγου-
σιν; Ἴσως ἔφη. Ἴσως ἐμοὶ μὲν ἐγὼ σὺ ἡμῖν αὖ
τοῦ, ἴσως δὲ καὶ πᾶν. ἀλλ' ἡμεῖς οὐ σωιέμεν. δο-
κεῖ γὰρ ἡμῖν ὅγε πονηρὸς τῷ πονηρῷ, ὅσῳ ἂν
ἐγγυτέρω προσίῃ καὶ μᾶλλον ὁμιλῇ, τοσούτῳ
ἐχθίων γίνεσθαι. ἀδικεῖ γάρ. ἀδικουμένους δὲ καὶ
ἀδικουμένους, ἀδύνατόν που φίλους εἶναι. οὐχ
οὕτω; Ναὶ ἦ δ' ὅς. Ταύτη μὲν δὴ ἔοικεν
τοῦ λεγομένου τὸ ἥμισυ οὐκ ἀληθὲς εἶναι. εἴπερ οἱ
πονηροὶ ἀλλήλοις ὅμοιοι. Ἀληθῆ λέγεις.
Ἀλλά μοι δοκοῦσι λέγειν οἱ ἀγαθοὺς ὁμοίους
εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους. οἱ δὲ κακοὶ, ὅπερ
καὶ λέγεται πρὸ αὐτῶν, μηδέ ποτε ὁμοίους,
μὴ δὲ αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι. ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ
ἀσταθμήτους. ὃ δὲ αὐτὸ αὑτῷ ἀνόμοιον εἶη καὶ
διάφορον, σχολῇ γέ που τῷ ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φί-
λον γένοιτο. ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως. Ἔμοιγε
ἔφη. Τοῦτο τοίνυν αἰνίττονται ὡς ἐμοὶ δοκοῦ-
σιν ὦ ἑταῖρε οἱ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον λέ-
γοντες. ὡς ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνος μόνῳ φί-
λος. ὁ δὲ κακὸς οὔτε ἀγαθῷ, ὅτε κακῷ ὅδε τε
τε εἰς ἀληθῆ φιλίαν ὁρᾷ. συνδοκεῖ σοι; Κα-

δ' σφόδρα προσέχειν δν νοῦν τοῖς λεγομένοις. δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἤκροᾶτο οὕτως ἔχων. Ἐγὼ δῆτ βουλόμενος τόν τε μνέξενον ἀναπαῦσαι, καὶ ἐκείνου ἅθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ, οὕτω μεταβαλὼν πρὸς τὸν λύσιν ἐποιούμην τοὺς λόγους, καὶ εἶπον ὦ Λύσι ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν, ὅτι εἰ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκοποῦμεν, οὐκ ἂν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα, ἀλλὰ ταύτῃ μὲν μηκέτι ἴωμεν, καὶ γὰρ χαλεπή τίς μοι φαίνεται ὥσπερ ὁδὸς, ἡ σκέψις. ἣ δὲ ἐπράπτομεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι, σκοποῦντα τὰ κατὰ τοὺς ποιητάς. οὗτοι γὰρ ἡμῖν, ὥσπερ παῖδες τινὲς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγεμόνες. λέγουσί δέ που καὶ ἡμῶν οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι, πολλὰ τῶν φίλων οἱ τυγχάνουσιν ὄντες. ἀλλὰ δν θεὸν αὐτὸν φασι ποιεῖν φίλους αὖ τοὺς ἄγοντα πάρ' ἀλλήλους. λέγουσι δέ πως ταῦτα ὡς ἐγῷμαι ὧδί. Αἰεί » τοι δν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς δν ὅμοιον, καὶ ποιεῖ γνώριμον. ἦ ὄκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν; Ἐγωγ' ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας, ταῦτα αὐτὰ λέγουσιν, ὅτι δ' ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι. εἰσὶ δέ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε

ρε. μᾶλλον δὲ οἶμαι καὶ ἀδύνατον τῷτε φίλῳ ἐχθρὸν, καὶ τῷ ἐχθρῷ φίλον εἶναι. Ἀλη θῆ ἔφη ἔοικας λέγειν ὦ σώκρατες. Οὐκοῦν εἰ ζῦτ' ἀδύνατον, τ' φιλοῦντι ἂν εἴη φίλον τὸ φι λούμενον. Φαίνεται. Τὸ μισοῦν ἄρα πάλιν ἐχθρὸν τὸ μισούμενον. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ταυτὰ ἡμῖν συμβήσεται ἀναγκαῖον εἶναι ὁμολογεῖν, ἅπερ ἔμπροσθεν τῶν πρότερον. πολλάκις φίλον εἶναι μὴ φίλου. πολλάκις δὲ καὶ ἐχθροῦ. ὅταν μὴ φιλοῦν ζις φιλῇ, ἢ καὶ μισοῦν φιλῇ. πολλάκις δ' ἐχθρὸν εἶναι μὴ ἐχθροῦ, ἢ καὶ φίλου. ὅταν μὴ μισοῦν ζις φιλῇ, ἢ καὶ φιλοῦν μισῇ. Κινδυνεύει ἔφη. Τί δῆν δὴ χρησώμεθα λοῦ δ' ἐγὼ. εἰμή τε οἱ φιλοῦντες φίλοι ἔσονται. μήτε οἱ φιλούμενοι, μήτε οἱ φιλοῦντές τε καὶ φιλούμενοι, ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλοσ ζινας ἔτι φήσομεν εἶναι φίλους ἀλλήλοις γιγνομένους. Οὐ μὰ δ'ν δία ἔφη ὦ σώκρατες οὐ πάνυ εὐπορῶ ἔγωγε. Ἆρα μή, λοῦ δ' ἐγὼ, ὦ μειράξνε ζ παράπαν οὐκ ὀρθῶς ἐζητοῦμεν. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ ὦ σώκρατες ὁ λύσις, καὶ ἅμα εἰπὼν ἠρυθρίασεν. ἐδόκει γάρ μοι ἄκοντ' αὐτὸν ἐκ φεύγειν τὸ λεχθέν, διὰ

λοινοι, καὶ φιλογυμναστὰι καὶ φιλόσοφοι, ὧν μὴ ἡ σοφία αὐτοῦ αὐτιφιλῇ. ἢ φιλοῦσι μὲν ταῦτα ἕκαστοι, οὐ μισεῖ τοι φίλα ὄντα. ἀλλὰ
» ψεύδεταί γ' ὁ ποιητὴς ὃς ἔφη. Ὀλβιος ᾧ παῖ-
» δές τε φίλοι. καὶ μώνυχες ἵπποι. Καὶ νύ-
» νδε ἀγρυπνεῖ. καὶ ξένος ἀλλοδαπός. Οὐχ ἔμοιγε δοκεῖ ἁπλῶς λέγειν σοι; Ναὶ. Τὸ φιλούμενον ἄρα τῷ φιλοῦντι φίλον ἐστὶν ὡς ἔοικεν ὦ μενέξενε, ἐάν τε φιλῇ, ἐάν τε καὶ μισῇ οἷον καὶ τὰ νεωστὶ γεγονότα παιδία. τὰ μὲν οὐδέπω φιλοῦντα, τὰ δὲ, κὴ μισοῦντα, ὅταν πολεμίζηται ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὅμως καὶ μισοῦντα ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, πάντων μάλιστά ἐστι τοῖς γονεῦσι φίλτατα. ἔμοιγε δοκεῖ ἔφη οὕτως ἔχειν. Οὐκ ἄρα ὁ φιλῶν φίλος ἐκ τούτου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁ φιλούμενος. Ἔοικε. Καὶ ὁ μισούμενος ἐχθρὸς ἄρα, ἀλλ' οὐχ ὁ μισῶν. Φαίνεται. Πολλοὶ ἄρα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν φιλοῦνται. ὑπὸ δὲ τῶν φίλων μισοῦνται. κὴ τοῖς μὲν ἐχθροῖς φίλοι εἰσίν. τοῖς δὲ φίλοις, ἐχθροί. εἰ δ' φιλούμενον φίλον ἐστὶν, ἀλλὰ μὴ δ' φιλοῦ. καίτοι πολλὴ ἀλογία ὦ φίλε ἑταῖ-

ρε.

Εμοιγε ἔφη δοκεῖ. Τὶ δὲ, οὐκ ἔστι φιλοῦντα μὴ ἀντιφιλεῖσθαι ὑπὸ τούτου, οὗ ἂν φιλῇ; Ἔστι. Τὶ δὲ ἆρα ὄφελος μισεῖσθαι φιλοῦντα οἷόν που σὺ ἐνίοτε δοκοῦσι καὶ οἱ ὁρᾶσαι πάσχειν πρὸς τὰ παιδικά. φιλοῦντες γὰρ ὡς οἷόν τε μάλιστα οἰόμενοι, οἷοῦνται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι. οἱ δὲ, καὶ μισεῖσθαι. ἢ οὐκ ἀληθὲς δοκεῖ σοι εἶναι; Σφόδρα γε ἔφη ἀληθές. Οὐκοῦν αὐτῷ τούτῳ ἱκανὸν ἐγώ. ὁ μὲν, φιλεῖ. ὁ δὲ, φιλεῖται; Ναὶ. Ὁ μὴ ὁτέρος ἂν αὐτῶν τοῦ ἑτέρου φίλος ἐστὶν. ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου ἐάν τε καὶ ἀντιφιλῆται, ἐάν τε καὶ μισῆται, ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος, ἢ οὐδέτερος αὖ αὐτῷ τοιούτῳ οὐδετέρου φίλος ἔστιν, ἂν μὴ ἀμφότεροι ἀλλήλους φιλῶσιν. Ἔοικε γοῦν οὕτως ἔχειν. Ἀλλοίως ἆρα νῦν ἡμῖν δοκεῖ, ἢ πρότερον ἔδοξε. τότε μὲν γὰρ εἰ ὁ ἕτερος φιλεῖ, φίλω εἶναι ἄμφω. νῦν δὲ ἂν μὴ ἀμφότεροι ἀλλήλους φιλῶσιν, οὐδέτερος φίλος. Κινδυνεύει ἔφη. Οὐκ ἄρα ἔστι φίλον τῷ φιλοῦντι οὐδὲν, μὴ ἂν ἀντιφιλῶ. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδ' ἄρα φίλητοί εἰσιν, οὓς ἂν οἱ ἴσοι μὴ ἀντιφιλῶσιν. οὐδὲ φιλόρτυγες, οὐδ' αὖ φιλόκυνές γε ἢ φί-

τα πρέσβεις ἔχω. πρὸς δὲ τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, πάνυ ἁπλῶς, καὶ βουλοίμην ἂν μοι φίλον ἀγαθὸν γενέσθαι μᾶλλον, ἢ τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὄρτυγα, ἢ ἀλεκτρυόνα. Καὶ ναὶ μὰ δία ἔγωγε μᾶλλον ἢ ἵππον τε καὶ κύνα. οἶμαι δὲ νὴ τὸν κύνα μᾶλλον ἢ ἀστραβῆ χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην πολὺ πρότερον ἑταῖρον μᾶλλον ἢ αὐτὸν δακρεῖον. οὕτως ἐγὼ φιλεταίρος εἰμὶ. ὑμᾶς δὲν ὁρῶν, σέ τε καὶ λύσιν, ἐκπέπληγμαι καὶ δυσανωνίζω, ὅτι οὕτω νέοι ὄντες οἷοί τ' ἐστὸν ἅμα τε κτῆμα ταχὺ καὶ ῥᾳδίως κτᾶσθαι. καὶ σὺ δὲ ἅμα οὕτω φίλον ἐκτήσω ταχύ τε καὶ σφόδρα. καὶ αὖ οὗτός σε. ἐγὼ δὲ οὕτω πόρρω εἰμὶ τοῦ κτήματος, ὥστε οὐδ' ὅν τινα ζόωον γίγνεσθαι φίλος ἕτερος ἑτέρου οἶδα. ἀλλὰ ταῦτα δὴ αὐτά σε βούλομαι δρᾶσθαι, ἅτε ἔμπειρον. καί μοι εἰπὲ. ἐπεὶ δέν τις τινὰ φιλῇ, πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται. ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου, ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος, ἢ οὐδὲν διαφέρει. Οὐδὲν ἔφη ἔμοιγε δοκεῖ διαφέρειν. Πῶς λέγεις ἦν δ' ἐγώ. ἀμφότεροι ἅρα ἀλλήλων φίλοι γίγνονται. ἐὰν μόνος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον φιλῇ;

Ἐμοιγε

ἐπειδή γε καὶ σὺ κελεύεις. ἀλλὰ ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις μοι, ἐάν με ἐλέγχειν ἐπιχειρῇ ὁ μενέξενος, ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ῥητορικός ἐστι. Ναὶ μὰ δία ἔφη σφόδρα γε. διὰ ταῦτά τοι καὶ βούλομαί σε αὐτῷ διαλέγεσθαι. Ἵνα δὲ δὴ ἐγὼ καταγέλαστος γένωμαι; Οὐ μὰ δία ἔφη ἀλλ' ἵνα αὐτὸν κολάσῃς. Πόθεν δῆτα ἐγὼ. οὐ ῥᾴδιον. δεινὸς γὰρ ὁ ἀνθρώπος, κτησίππου μαθητής, πάρεστι δέ τοι αὐτὸς οὐχ ὁρᾷς κτήσιππος; Μηδενός σοι ἕνεκα μελέτω ὦ σώκρατες. ἀλλ' ἴθι διαλέγου αὐτῷ. Διαλεκτέον δῆτα ἐγώ. Ταῦτα δὴ ἡμῶν λεγόντων πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, τὶ ὑμεῖς ἔφη ὁ κτήσιππος αὐτῷ μόνῳ ἐσιᾶσθον, ἡμῖν δὲ οὐ μεταδίδοσθον τῶν λόγων. Ἀλλὰ μὴν δῆτα ἐγὼ μεταδοτέον. ὅδε γάρ τι ὧν λέγω, οὐ μανθάνει. ἀλλὰ φησὶν οἴεσθαι μενέξενον εἰδέναι καὶ κελεύειν ἔχειν ὁρωτᾶν. Τί δῆτ' ἦ δ' ὃς οὐκ ὁρωτᾷς. Ἀλλ' ὁρήσομαι δῆτα ἐγώ. καί μοι εἰπὲ ὦ μενέξενε ὃ ἄν σε ὁρῶμαι. τυγχάνω γὰρ σπουδὸς ἐπιθυμῶν κτήματός του ὥσπερ ἄλλος ἄλλου. ὁ μὲν γάρ τις ἵππους ἐπιθυμεῖ κτᾶσθαι. ὁ δὲ, ἀγρούς. ὁ δὲ, χρυσίον. ὁ δὲ, τιμάς. ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν ταῦ-

γου ἐξήμαρτον. ἐπῆλθε γάρ μοι εἰπεῖν. ὅτι ἄτοπον χρὴ ὦ Ἰσωσθαλῆ τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι τὰ πεινοῦντα καὶ συσκέλοντα. ἀλλὰ μὴ ὥσπερ σὺ, χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα. καὶ ὃν αὐτὸν ἀγωνιῶντα, καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων, αὐτὸν μνήσθαι ὅτι καὶ προσεπῶς, λανθάνειν τὸν λύσιν ἐβούλετο. αὐτὸν λαβὸν οὖν ἐμαυτὸν. καὶ ἐπέσχον τὸν λόγον. καὶ οὕτω ὁ μενέξενος πάλιν ἦκε, καὶ ἐκαθέζετο παρὰ τὸν λύσιν, ὅθεν καὶ ἐξανέστη. ὁ δὲ λύσις μάλα παιδικῶς καὶ φιλικῶς, λάθρα τοῦ μενεξένου, σμικρὸν πρός με λέγων ἔφη. ὦ σώκρατες ἆρα καὶ ἐμοὶ λέγεις, εἰπὲ καὶ μενεξένῳ. Καὶ ἐγὼ εἶπον. ταῦτα μὲν σὺ αὐτῷ ὁρᾷς ὦ λύσι. πάντως γὰρ προσέχεις τὸν νοῦν, Παίνυ μὲν δὴ ἔφη. Πειρῶ τοίνυν ὦ δ' ἐγὼ ἀπομνημονεύσαι αὐτὰ, ὅτι μάλιστα, ἵνα τοῦτῳ σαφῶς πάντα εἴπῃς. ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ, αὖθίς με ἀνέρεσθαι, ὅταν ἐντύχῃς πρῶτον. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα ἔφη ὦ σώκρατες πάνυ σφόδρα δὴ ἴσθι. Ἀλλά τι αὐτῷ ἄλλο λέγε, ἵνα καὶ ἐγὼ ἀκούω, ἕως ἂν οἷόσδε ὦ ἆ ἀπαίσω. Ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν ταῦτα ὦ δ' ἐγὼ.

ἐπειδή γε

οὔτε ἄλλος ἡμῖν ἐπιτρέψει ποιεῖν τὰ ἡμῖν δοκοῦντα; ἀλλ' ἐμποδίουσι πάντες καθ' ὅ-τι ἂν δύνωνται, οὐ μόνον οἱ ἀλλότριοι, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἔτι τούτων οἰκειότερόν ἐστιν, αὐτοί τε ἐν αὐτοῖς ἐσόμεθα ἄλλων ὑπήκοοι, καὶ ἡμῖν ἔσται ἀλλότρια. οὐδὲν γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὀνησόμεθα, συγχωρεῖς οὕτως ἔχειν; Συγχωρῶ. Ἆρ' οὖν τῷ φίλοι ἐσόμεθα; καὶ τίς ἡμᾶς φιλήσει ἐν τούτοις, ἐν οἷς ἂν ὦμεν ἀνωφελεῖς; Οὐ δῆτα, ἔφη. Νὴ οὐκοῦν οὐδὲ σὲ ὁ πατὴρ, οὐδὲ ἄλλος ἄλλον οὐδένα φιλεῖ, καθ' ὅσον ἂν ᾖ ἄχρηστος. Οὐκ ἔοικεν ἔφη. Ἐὰν μέν γ' ἄρα σοφὸς γένῃ ὦ παῖ, πάντες σοι φίλοι καὶ πάντες σοι οἰκεῖοι ἔσονται. χρήσιμος γὰρ καὶ ἀγαθὸς ἔσῃ. εἰ δὲ μή, σοὶ τὲ ἄλλος οὐδεὶς, οὔτε ὁ πατὴρ φίλος ἔσται, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ οἰκεῖοι. οἷόν τε οὖν ἐστὶ τούτοις ὦ λύσι μέγα φρονεῖν, ἐν οἷς ἂν μή πω φρονεῖ; Καὶ πῶς δῆτ' ἔφη. Εἰδ' ἄρα σὺ διδασκάλου δέῃ, οὔ πω φρονεῖς. Ἀληθῆ. Οὐδ' ἄρα μεγαλόφρων εἶ, εἴπερ ἄφρων ἔτι. Μὰ δία ἔφη ὦ σώκρατες οὔ μοι δοκεῖ. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αὐτοῦ, ἀπέβλεψα πρὸς τὸν ἱππόθαλη καὶ ὀλί-

σίας. Ἡμῖν δηλονότι ἔφη. Καὶ τὸν μέν γε οὐδ' ἂν σμικρὸν ἐάσειν ἐμβαλεῖν· ἡμᾶς δὲ ἂν εἰ βουλοίμεθα πράξαμενοι τὰ ἄλλα, εἰῶν ἂν ἐμβαλεῖν. Πῶς γὰρ οὔ; Τί δ' εἰ σὺ ὀφθαλμὸς ὁ μὸς αὐτὸς ἀθηνοῖ καλὰ εἰῶν ἂν αὐτὸν ἁπτεσθαι τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, μὴ ἱκανὸν ἡγούμενος, ἢ κωλύοι ἄν. Κωλύοι ἄν; Ἡμᾶς δέ γε, εἰ τοιαμβαίνοι ἰατρικοὺς εἶναι; κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντε σὺ ὀφθαλμὼ ἐμπάσαι τῆς τέφρας· οἶμαι οὐκ ἂν κωλύσειν, ἡγούμενος ὀρθῶς φρονεῖν. Ἀληθῆ λέγεις. Ἆρ' οὖν καὶ τἆλλα πάντα ἡμῖν ἐπιτρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ ἑαυτῷ, καὶ τῷ μὴ τοσοῦτον ἂν δόξωμεν αὐτῷ σοφώτεροι εἶναι. Ἀνάγκη ἔφη ὦ σώκρατες. Οὕτως ἄρα ἔχει ὦ δ' ἐγὼ ὦ φίλε λύσι. εἰς μὲν ταῦτα, ἃ ἂν φρόνιμοι γενώμεθα, ἅπαντα ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν, ἔλλιμές τε καὶ καθαροί, καὶ ἄνδρε καὶ γυναῖκε. ποιήσομέν τε αὐτοὺς, ὅ, τι ἂν βουλώμεθα. καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς ἐκὼν εἶναι ἐμποδιεῖ, ἀλλ' αὐτοί τε ἐλεύθεροι ἐσόμεθα καὶ αὐτῶν, καὶ ἄλλων ἄρξοντες. ἡμέτερά τε ταῦτα ἔσαι, ὀνησόμεθα γὰρ ἀπ' αὐτῶν. εἰς ἃ δ' ἂν νοῦν μὴ κτησώμεθα,

οὐτέ ζης

Οὐδῆτα. τίποτ' ἀλλ' ἔστιν ὧ λύσι χρὴ αἴλιον. ἔλε σὺ ταῦθα μὲν οὐ διακωλύουσιν. ἐν οἷς δὲ αὖτε ἐλέγομεν, κωλύουσιν. Οτι, οἶμαι, ἔφη ταῦτα μὲν ἐπίσαμαι; ἐκεῖνα δ' οὔ. Εἶεν ἰὼ δ' ἐγὼ ὦ ἄριστε. οὐκ ἄρα τὴν ἡλικίαν σου πιεμέν ἡ ὁ πατὴρ ἐπιτρέπειν πάντα. ἀλλ' ἢ ἀλλ' ἡμέρας ἡγήσεταί σε βέλτιον αὐτοῦ φρονεῖν, ταύτην ἐπιτρέψει σοι καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτοῦ. Οἶμαι ἔγωγε ἔφη. Εἶεν ἰὼ δ' ἐγὼ. τὶ δὲ τῷ γείτονι. ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ἔρος, ὅσπερ τῷ πατρὶ, καὶ σοῦ; πότερον οἴει αὐτὸν ἐπιτρέψειν σοι τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οἰκοδομεῖν, ὅταν σε ἡγήσηται βέλτιον καὶ οἰκονομίας ἑαυτοῦ φρονεῖν, ἢ αὐτὸν ἐπισατήσειν; Εμοὶ ἐπιτρέψειν οἶμαι. Τί δ' Ἀθηναίους ἔοι σοι οὐκ ἐπιτρέψειν τὰ αὐτῶν, ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι ἱκανῶς φρονεῖς; Εγωγε. Πρὸς διὸς ἰὼ δ' ἐγὼ, τὶ ἄρα ὁ μέγας βασιλεὺς πότερον τῷ πρεσβυτάτῳ ὑεῖ, οὗ ἡ τῆς ἀσίας ἀρχὴ γίγνεται, μᾶλλον ἂν ἐπιτρέψειεν ἐνεχομένων χρεῶν, ἐμβάλλειν ὅ, τι ἂν βούληται ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ξωμὸν ἢ ἡμῖν, εἰ ἀφικόμενοι παρ' ἐκεῖνον ἐπιδειξαίμεθα αὐτῷ ὅτι ἡμεῖς κάλλιον φρονοῦμεν ἢ ὁ ὑὸς αὐτοῦ περὶ ὅτου σκοπεῖ

μονα εἶν, καὶ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βέλτι. καὶ δὴ μέρας ὅλης ξέφασί σε ἀεὶ τῷ δεῦρο ἰόντα, καὶ ἑνὶ λόγῳ ὀλίγα ὧν ἐπιθυμεῖς οὐδὲν ποιοῦντα. ὥστέ σοι ὡς ἔοικεν ὅτε τ' χρημάτων, τοσούτ' ὄντων, οὐδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πάντες αὐτ' μᾶλλον ἄρχουσιν ἢ σὺ, οὔτε τ' σώματος, οὕτω γενναίου ὄντος. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει· σὺ δὲ ἄρχεις οὐδενὸς ὧ λύσι, οὐδὲ ποιεῖς οὐδὲν ὧν ἐπιθυμεῖς. Οὐ γάρ πα ἔφη ἥλιε κίαν ἔχω ὦ σώκρατες. Μὴ ὦ τοῦτό σε ὦ φίλε δημοκράτους κωλύη. ἐπεὶ τόγε τοσόνδε, ὡς ἐγῷμαι καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ σοι ἐπιτρέπουσι. καὶ δὴ καὶ ἀναμένουσιν ἕως ἂν ἥλικίαν ἔχῃς· ὅταν γὰρ βούλῃ αὐτοῖς τινὰ ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι, τότε ὡς ἐγῷμαι πρῶτον τ' σῇ οἰκίᾳ τοῦτο τάττουσιν. ἦ γάρ; Παίνυ γ' ἔφη. Οὐκοῦν ἔξεστί σοι σύνταῦθ' ὅτε ἂν βέλῃ πρῶτον τῶν γραμμάτων γράφειν. καὶ ὅτι ἂν δοῦτορον. καὶ ἀναγνώσκειν οὕτως ἔξεστι, καὶ ἐπισθὰν ὡς ἐγῷμαι τὴν λύραν λάβῃς, ὃ διακωλύσοί σε ὅτε ὁ πατὴρ οὔτε ἡ μήτηρ ἐπιτεῖναί τε καὶ ἀνεῖναι, ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν, καὶ ψῆλαι, καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ, ἢ διακωλύουσιν;

Οὐ

ἢ σοὶ, ἢ ἐμὲ ἐῶσι ποιεῖν ὅ, τι βούλεται: σὲ δὲ διακωλύουσι; καί μοι ἔλε τόδε εἰπέ. σεαυτὸν ἐῶσιν ἄρχειν σεαυτοῦ. ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐπιτρέποισί σοι. Πῶς γὰρ ἔφη ἐπιτρέπουσιν. Ἀλλ' ἄρχει τίς σου. Ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἔφη. Μῶν δοῦλος ὤν; Ἀλλὰ τὴ μὴν ἡμέτερός γε ἔφη. Ἦ δεινόν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐλεύθερον ὄντα ὑπὸ δούλου ἄρχεσθαι. τὶ δὲ ποιῶν αὖ ὅτος ὁ παιδαγωγός σου ἄρχει. Ἀγών δή πις ἔφη εἰς διδασκάλους. μῶν μὴ καὶ οὗτοί σου ἄρχουσιν οἱ διδάσκαλοι; Πάντως δήπου. Παμπόλλους ἄρα σοι δεσπότας καὶ ἄρχοντας ἐῶν ὁ πατὴρ ἐφίησιν. ἀλλ' ἄρα ἐπειδὰν οἴκαδε ἔλθῃς παρὰ τὴν μητέρα ἐκείνη σε ἐᾷ ποιεῖν ὅ, τι ἂν βούλει. ἵν' αὐτῇ μάχεσθαι ἐξῇς, ἢ περὶ τὰ ὄρνια, ἢ περὶ τὸν ἵππον ὅταν ὑφαίνῃ, ἔλεγε γάρ πις διακωλύειν σε, ἢ τῆς ἀσπίδος, ἢ τῆς κερκίδος, ἢ ἄλλου τοῦ περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνου ἅπτεσθαι. Καὶ ὃς γελάσας. μὰ δία ἔφη ὦ σώκρατες ὐ μόνον γε διακωλύει, ἀλλὰ καὶ τυπτοίμην, ἂν εἰ ἀπτοίμην. Ἡράκλεις ἦν δ' ἐγὼ. μῶν μέγα ἠδικηκὼς ἂν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, Μὰ δι' οὐκ ἔγωγε ἔφη. Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μὲν ὅτι σε δεινῶς διακωλύουσιν οὐδαί-

ἔστιν πῶν τρόπῳ δικαιότερον θυμοῦσθαι ὅπως
ἂν αὐτὸς βούλῃ; Πῶς γὰρ οὐχί ἔφη; Εἰ δοίη
σοι τις ἃ βούλει ποιεῖν μὴ δοῦναι πεῖσαι
οὐδὲ διακωλύσει ποιεῖν ὧν ἂν ἐπιθυμῇς; Ναὶ
μὰ Δία ἔμοιγε ὦ σώκρατες μὴ μάλα γε, ἀλλὰ
καὶ κωλύσει. Πῶς λέγεις ἦν δ' ἐγώ; βλάπτε-
σθαί σε μᾶλλον εἶναι διακωλύουσι τοῦτο ποιεῖν, ὃ
ἂν βούλῃ; ὧδε δέ μοι λέγε. ἦ ἐπιθυμήσῃς ἐπί
τινος ἢ ὀφθῆναι πάσχοντος ἁμαρτάνειν ἐχεῖθαι, λαβὼν
τὰς ἰδίας, ὅταν ἁμαρτάνῃ, οὐκ ἂν ἐῷσί σε ἀλ-
λὰ διακωλύσουσιν; Μὰ Δί' ἔμοιγε ἂν ἔφη ἐῶ-
σιν. Ἀλλὰ τίνα μοί; Ἔστι τις ἡνίοχος παρὰ τὸν
παῖδα μαθὼν φορεῖν; Πῶς λέγεις; μᾶλλον τῶν
μᾶλλον ἐπιτρέψουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλῃ
ὧδε σὺ ἴσως, ἢ προσέτι αὐτὸ τοῦτο ἀργύ-
ριον τελοῦσιν; Ἀλλὰ τί μήν ἔφη. Ἀλλ' ὦ
ἑταῖρε δύναιο οἶμαι ἐπιτρέψοι σοι ἄρχειν; κἂν
εἰ βέλτιον, λαβὼν τὴν μάστιγα, τύπτειν ἐῷεν ἄν;
Πόθεν ἦ δ' ὅς ἐῷεν. Τί δὲ ἦν δ' ἐγώ. οὐδενὶ
ἔξεστιν αὐτὸν τύπτειν; Καὶ μάλα ἔφη ὦ ὀρεο-
κόμῳ. Δῆλον οὖτι ἢ ἐλευθέρῳ; Δῆλον ἔφη.
Καὶ δοῦλον ὡς ἔοικεν, ἡγῇ τὸν πολὺ πολέμιον ἢ
ἀεί; Ἔνι γοῦν καὶ ἐπιτρέψοι τὰ ἑαυτῆ μᾶλλον

μλνέξενον ἀποβλέψας, ὦ παῖ δημοφῶντος λῷ δ' ἐγώ, πότερος ὑμῶν πρεσβύτερος; Ἀμφισβητοῦμεν ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὁ πότερος γενναιότερος εἶναι δοκεῖ λῷ δ' ἐγώ. Παίνυ γε ἔφη. Καὶ μὴν ὁ πότερός γε καλλίων ὡσαύτως. ἐγγὺς ἀλλήλοιν ἔστον ἄμφω. Οὐ μὴν ὁ πότερός γε ἔφην πολὺ σοφώτερος ὑμῶν οὐκ ὀρθῶς μοι φίλω γὰρ ἐσόν. ἦ γάρ; Παίνυ γ' ἐφάτην. Οὐκοῦν καὶ νὰ τά γε φίλων λέγε. ὥστε τούτῳ γε οὐδὲν διοίσετον, εἴπερ ἀληθῆ πολλὰ τῆς φιλίας λέγετον. Σίγα φάτην. Ἐπεχείρουν δὴ μετὰ τοῦτο ἐρωτᾶν ὁ πότερος δικαιότερος καὶ σοφώτερος αὐτῶν εἴη. μεταξὺ δή τις προσελθὼν, αἱρήσετ' ἂν μλνέξενον, φάσκων καλεῖν τὸν παιδοτρίβην; ἐδόκει γάρ μοι ἱδρῶτα ποιῶν τυγχάνειν. ἐκεῖνος μὲν δὴ ὤχετο. ἐγὼ δὲ τὸν λύσιν ἠρόμην ἦ που λῷ δ' ἐγὼ ὦ λύσι σφόδρα φιλεῖ σε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ; Παίνυ γε ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν βούλοιντο ἂν σε ὡς εὐδαιμονέστατον εἶναι. Πῶς γὰρ οὔ; Δοκεῖ δέ σοι εὐδαίμων εἶναι ἄνθρωπος δουλεύων τε, καὶ ὧ μηδὲν ἐξείη ποιεῖν, ὧν ἐπιθυμεῖ; Μὰ δι' οὐκ ἔμοιγε ἔφη. Οὐκοῦν εἴπερ φιλεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ εὐδαίμονά σε ἐπιθυμοῦσι γενέσθαι,

μημένους ἅπαντας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ ἐν τῇ αὐλῇ ἑστᾶμεν ἔξω. οἱ δὲ ξένοι τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν χώρᾳ ἦρτάζον, ἀσφαλάλοις παμπόλλοις ἐκ φορμίσκων ξένων προαιρούμενοι. τούτοις δὲ πολλοὶ ἄλλοι θεωροῦντες. ὧν δὴ καὶ ὁ λύσις ἦν. καὶ εἰσήκει ἐν τοῖς παισί τε καὶ νεανίσκοις ἐστεφανωμένος καὶ τὴν ὄψιν διαφέρων, οὐ τῷ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καλός τε κἀγαθός. κἀγὼ εἰς δ' καταλαμπρὸν ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα: ἦν γὰρ αὐτόθι ἡσυχία. καί τι ἀλλήλοις διελεγόμεθα. πολλαχοῦ δὴ ὁ λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς, κἀδήλος ἦν ἐπιθυμῶν προσελθεῖν. τέως μὲν δὴ ἀπόρει τε κἀκπλαγὴς μόνος προσιέναι. ἔπειτα δ μενέξενος ἐκ τῆς αὐλῆς μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται, κἀς εἶδεν ἐμέ τε κἀδ' ὃν κτήσιππον, ἥκει παρακαθιζησόμενος. ἰδὼν δὴ αὖδ' ὁ λύσις ἔστη κἀ συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ μενεξένου. προσῆλθον δὲ κἀ οἱ ἄλλοι κἀδὴ καὶ ὁ ἱππο θάλης, ἐπειδὴ πλείους ὥρα ἐφεστάμενοι. τοῦτο ἐπηλυγιασάμενος, προέσχε μὲν ὡς θεασόμενος τὸν λύσιν, δεδιὼς μὴ αὐτῷ ἀπεχθάνοιτο, κἀ οὕτω προσιὼν ἀκροᾶτο, κἀγὼ πρὸς δ'

ταῦτα δή σοι ὦ σώκρατες ἀνακοινοῦμαι. καὶ
ἔτι ἄλλο ἔχεις συμβουλεύσαι. τίνα αὖ ἡμῖν λόγον
διαλεχόμενος ἢ ἐν ποίοις πρόσεισι παιδι-
κὰς χεύοιτο. Οὐ ῥᾴδιον ἔφη δ' ἐγὼ εἰπεῖν. ἀλ-
λ' ἔμοι ἐθελήσας αὐτὸν ποιῆσαι εἰς λόγους ἐλ
θεῖν, ἴσως ἂν δυναίμην σοι ἐπιδεῖξαι ἃ χρὴ αὐ
τῷ διαλέγεσθαι ἀντὶ τούτων, ὧν ὅτοι λέγειν τε
καὶ ἄδειν φασίσε. Ἀλλ' οὐδὲν ἔφη χαλεπόν:
ἂν γὰρ εἰσέλθῃς μετὰ κτησίππου τοῦδε, καὶ κα-
θεζόμενος διαλέγῃ, οἶμαι μὲν καὶ αὐτός σοι
πρόσεισι: φιλήκοος γάρ ὦ σώκρατες διαφε-
ρόντως ὅδε. καὶ ἅμα ὡς ὁρμαῖα ἄδουσιν ἀναμε
μιγμένοι, ἐν ταυτῷ εἰσιν οἵτε νεανίσκοι καὶ οἱ παῖ
δες. πρόσεισιν δῆν σοι. εἰ δὲ μή, κτησίππῳ σωή-
σῃς ὅδε διὰ τὸν τούτου ἀνεψιὸν μενέξενον: μενε ξέ
νῳ μὲν γὰρ δὴ παντὶ μάλιστα ἑταῖρος ὢν τυγ-
χάνει. καλεσάτω δῆν ὅστος αὐτὸν, ἐὰν ἄρα μὴ πρό
σίῃ αὐτός. Ταῦτα μὲν δ' ἐγὼ χρὴ ποιεῖν. καὶ
ἅμα λαβὼν δὴν κτήσιππον, προσῄειν εἰς τὰ παλαίστρα: οἱδ' ἄλλοι ἥκοροι ἡμῶν ἦσαν: εἰσελ-
θόντες δὲ κατελάβομεν αὐτόθι τεθυκότας τὰ
τὰ παῖδας, καὶ τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα σχεδόν τι ἤδη
πεποιημένα. ἀσραγαλίζοντάς τε δὴ καὶ κακσο-

ἀθέντα. καὶ τῷ ὄντι ἐγκώμια ὥσπερ νενικηκόσι, ὅτι τοιούτων παιδικῶν ἔτυχε· ἐὰν δέ σε διαφύγῃ, ὅσῳ ἂν μείζω σοι ἐρημία ἢ ἐγκώμια περὶ τῶν παιδικῶν, τοσούτῳ μειζόνων δόξεις καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐστερημένος, καταγέλαστος εἶναι. ὅστις δὴ τὰ ῥητορικὰ ὦ φίλε σοφός, οὐκ ἐπαινεῖ δὴν ῥώμυον πρὶν ἂν ἔλῃ; δεδιὼς δ' μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται, καὶ ἅμα οἱ καλοὶ ἐπαιδάν τις αὐτὸν ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλαται καὶ μεγαλαυχίας, ἢ οὐκ οἴῃ; Ἐγωγε ἔφη. Οὐκοῦν ἔστω ἂν μεγαλαυχότεροι ὦσι, δυσαλωτότεροι γίγνονται; Εἰκός γε. Πῶς οὖν ἂν σοι δοκῇ ῥητορικὴς εἶναι, εἰ ἀνάσοβοῖ ῥητόρων καὶ δυσαλωτότερον τὸ ἄγραν ποιοῖ. Δηλονότι φαῦλος. Καὶ μὴν δὴ λόγοις τε καὶ ὠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν, πολλὴ ἀμουσία. ἦ γάρ; Δοκεῖ μοι. Σκόπει δὴ ὦ ἑταῖρε ὅπως μὴ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποι σαυτὸν ποιήσῃς διὰ τὴν πόησιν. καίτοι οἶμαι ἐγὼ ἄνδρα ποιήσει βλάπτοντα ἑαυτὸν, οὐκ ἄν σε ἐθέλειν ὁμολογῆσαι ὡς ἀγαθός ποτ' ὄντι ποιητὴς, βλαβερὸς ὢν ἑαυτῷ. Οὔ μὰ τὸν δία ἔφη· πολλὴ γὰρ ἂν, ἀλογία εἴη. ἀλλὰ διὰ

ὃ οὐχὶ κἂν παῖς εἴποι, πῶς οὐχὶ καταγέλασον; ἃ δὲ ἡ πόλις ὅλη ᾄδει παῤ ἡμοκράτους καὶ λύσιλος, τοῦ πάππου τοῦ παιδὸς, καὶ πάντων σχεδὸν τῶν προγόνων, πλούτους τε καὶ ἱππο-τροφίας, καὶ νίκας πυθοῖ καὶ ἰσθμοῖ, καὶ νε-μέᾳ, τεθρίππους τε καὶ κέλητι, ταῦτα ποιεῖ, τε καὶ λέγει. πρὸς δὲ τούτοις ἔτι τούτων χρονιώ-τερα· ὃν γὰρ τοῦ ἡρακλέους ξενισμὸν πρώτιν ἡμῖν οἰ ποιήματί τινι διήει. ὡς διὰ τὴν τοῦ ἡρα κλέους εὐγγενείαν, ὁ πρόγονος αὐτῶν ὑπεδέ-ξατο ὃν ἡρακλέα. γεγονὼς αὐτὸς ἐνδιός τε καὶ τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρός. ἄπορ αἱ γραῖαι ᾄδουσι. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ὦ σώκρατες. ταῦτ' ὄξιν ἃ οὔτος λέγων τε καὶ ᾄδων, ἀναπείθει καὶ ἡμᾶς ἀκροᾶσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, εἶπον. ὦ καταγέλαστε ἱπ-πόθαλβ' πρὶν νενικηκέναι ποιεῖς τε καὶ ᾄδεις εἰς θαυμὸν ἐκκώμιον; Ἀλλ' οὐκ εἰς ἐμαυτὸν ἔφη ὦ σώκρατες, οὔτε ποιῶ, οὔτε ᾄδω. Οὐκοῦν γε ἐμοὶ δ' ἐγώ. Τὸ δὲ, πῶς ἔχει ἔφη. Παύτων μάλιστα εἰς σὲ τείνουσιν αὗται αἱ ᾠδαί· ἐὰν μὲν γὰρ ἔλῃς τὰ παιδικὰ, τοιαῦ-τα ὄντα, κόσμος σοι ἔσται τὰ λεχθέντα καὶ

δ' ἐγὼ οὔ τινός ἐστι. Δημοκράτους ἔφη τοῦ ἀξωνέως ὁ πρεσβύτατος υἱός. Εἶεν ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἰωσόθαλβε ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν ἕταιρον τὸν ἔρωτα παντάχῃ αὐδᾷς. καί μοι ἴθι ἐπίδειξε ἃ μὴ δεῖσθε ἐπιδείκνυσαι, ἵνα εἰδῶ εἰ ἐπίστασαι ἃ χρὴ ἔρασὴν πρὸς παιδικῶν πρὸς αὐτὸν, ἢ πρὸς ἄλλους λέγειν. Τάττων δὲ τι ἔφη σαθμᾶ ὦ σώκρατες ὧν ὅδε λέγει. Πότερον ἦν δ' ἐγὼ καὶ τὸ ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ, οὗ λέγει ὅδε; Οὐκ ἔγωγε ἔφη. Ἀλλὰ μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παιδικὰ μὴ δὲ συγγεγέφειν. οὐχ ὑγιαίνει ἔφη ὁ κτήσιππος. ἀλλὰ λιρεῖτε καὶ μαίνεσθαι. Καὶ ἐγὼ εἶπον ὦ ἰωσόθαλβε οὔκουν τῶν μέτρων δέομαι ἀκοῦσαι: οὐδὲ μέλος εἴ τι πεποίηκας εἰς τὸν νεανίσκον. ἀλλὰ τοῖς διανοίαν, ἵνα εἰδῶ τίνα τρόπον προσφέρῃ πρὸς τὰ παιδικά. Ὅ δὲ δή σου σοι ἔφη δρᾷ: ἀκριβῶς γὰρ ἐπίσταμαι καὶ μέμνημαι, εἴπερ ὡς λέγει, ὑπ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρύλλημαι. Νὴ τοὺς θεοὺς ἔφη ὁ κτήσιππος πάνυ γε. καὶ γάρ ἐστι καταγέλαστα ὦ σώκρατες: τὸ γὰρ ἔρασὴν ὄντα, καὶ διαφθείροντος τῶν ἄλλων τὸν νοῦν προσέχοντα τῷ παιδὶ, ἴδιον μὲν μηδὲν ἔχειν λέγειν,

ὃ οὐχὶ

ἠρυθρίασεν· ὁ δὲ κτήσιππος ἀστεῖόν γε ἦδ' ὅς, ὅτι ὀρυθρίας ὦ ἱππόθαλος· καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν σωκράτει τοὔνομα· ἐὰν δ' οἷός τε ὦ σμικρὸν χρόνον συδιατρίψῃσι, παραταθήσεται τὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος· ἡμῶν γοῦν ὦ σώκρατες ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα· καὶ ἐμπέπληκε λύσιδος, αὖ μὲν δὴ καὶ χθὲς ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις λύσιδος οἴεσθαι τοὔνομα ἀκούειν, καὶ ἂ μὲν καταλογάδην διηγεῖται, δεινὰ ὄντα, οὐ πάνυ τοι δεινά ἐστιν· ἀλλ' ἐπειδὰν τὰ ᾠδήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν, καὶ συγγράμματα, ἢ ὅ ἐστι τούτων δεινότερον, ὅτε καὶ ἄδει εἰς τὰ ᾠδικὰ φωνῇ θαυμασίᾳ, ἣν ἡμᾶς δεῖ ἀκούοντας αὐέχεσθαι· νῦν δὲ ὀρωτιῶμεν τὸ σοῦ ὀρυθρίας. Ἐστι δὲ ἰὼ δ' ἐγὼ ὁ λύσις νέος τις, ὡς ἔοικε· τεθαύμακα δὲ, ὅτι ἀκούσας τοὔνομα οὐκ ἔγνων. Οὐ γὰρ πάνυ ἔφη τι αὐτῷ ὄνομα λέγουσιν, ἀλλ' ἔτι παιδόθεν ὀνομάζεται· διὰ τὸ σφόδρα τὸν πατέρα γιγνώσκεσθαι αὐτόν. ἐπεὶ οἶδ' ὅτι πολλοῦ δεῖ σε τὸ εἶδος ἀγνοεῖν τοῦ παιδός· ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀφ' μόνου τούτου γιγνώσκεσθαι. Λεγέσθω ἦν

ταυτηνὶ τὸ τεῖχος ἀποβάλλον τε τινα, καὶ
βύρσαν ἀνεωγμένην. διατρίβομεν δὲ ἡμεῖς ἐν αὐ-
τόθι ἡμεῖς τε αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πάνυ πολλοὶ
καὶ καλοί. Ἐστι δὲ δὴ τι ἔνδον, καὶ τῆς ἡδο-
νῆς; Παλαίστρα ἔφη νεωστὶ οἰκοδομημένη·
ἡδὲ διατριβὴ τὰ πολλὰ ἐν λόγοις· ὧν ἥδεως
ἄν σοι μεταδιδοῖμεν. Καλῶς δὲ, ἦν δ' ἐγὼ,
ποιοῦντες. Διδάσκει δέ τις αὐτόθι. Σοὶ
ἑταῖρός γε ἦν δ' ὅς, ἡ ἐπαινέτης μάκρος. Μὰ
δία ἦν δ' ἐγὼ, οὐ φαῦλός γε ἀνὴρ, ἀλλ' ἱκανὸς
σοφιστής. Βούλει δῆτ' ἔπεσθαι ἔφη, ἵνα καὶ
εἰδῇς ἃ νῦν ὄντας αὐτόθι. Αὖτὸ πρῶτον ἥδε
ως ἀκούσαμεν, ἐπὶ τῷ ἡμᾶς εἰσιέναι, καὶ τὶς ὁ κα
λός. Ἅλος ἔφη ἄλλῳ ἡμῶν δοκεῖ ὦ σώκρα
τες· σοὶ δὲ δὴ τὶς ὦ ἱπποθαλβε. δοκῶ μοι εἰπεῖ.
καὶ ὃς ὁρῶντι θεὶς ἠρυθρίασε. καὶ ἐγὼ εἶπον. ὦ
παῖ ὁρωνύμου ἱπποθαλβε. δοκῶ μοι μικέ-
τι εἶπης. εἴτε ὁρᾷς τοῦ, εἴτε μή· οἶδα γὰρ ὅτι οὐ
μόνον ὁρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευό-
μενος τοῦ ὁρᾶν. εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα φαῦ
λος καὶ ἄχρηστος· δοκῶ δέ μοι πως ἐκ θεοῦ δε-
δόσθαι, ταχὺ οἵῳ τ' εἶναι γνῶναι ὁρῶντά τε καὶ
ὁρώμενον. καὶ ὃς ἀκούσας, πολὺ ἔτι μᾶλλον

ἠρυθρίασεν

ΛΥΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Σωκράτης, Ἱπποθάλης, Κτήσιππος, Μενέξενος, Λύσις.

Σ Ω.

Πορεύομαι μὲν ἐξ ἀκαδημίας εὐθὺ λυκείου, τὴν ἔξω τείχους, ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος: ἐπὰν δ' ἐγγενόμην κατὰ τὴν πυλίδα, ἣ ἡ πάνοπλος κρήνη, ἐνταῦθα συνέτυχον Ἱπποθάλει τε τῷ Ἱερωνύμου, καὶ Κτησίππῳ τῷ παιανιεῖ, καὶ ἄλλοις μετὰ τούτων νεανίσκοις ἀθρόοις συνεστῶσι. καί με προσιόντα ὁ Ἱπποθάλης ἰδὼν, ὦ Σώκρατες ἔφη. Ποῖ δὴ πορεύῃ, καὶ πόθεν; Ἐξ ἀκαδημίας, ἦν δ' ἐγώ, εὐθὺ λυκείου. Δεῦρο δὴ ἥδ' ὃς εὐθὺς ἡμῶν οὐ παραβάλλοις. ἄξιον μέντοι. Ποῖ ἔφην ἐγὼ λέγεις. καὶ παρὰ τίνας σὺ ὑμᾶς. Δεῦρο ἔφη, δείξας μοι ἐνταῦθα κα

uiros sit. In quo ego dux uester ero: cunctaq; quæ perspicere potero, magno adhibito studio, indicabo. Libellum autem hunc, commodi uestri causa, non nullis locis purgatum, separatim à reliquo opere, excudendum curaui. Valete. V. K. Feb. M. D. L I.

PETRVS VICTORIVS CIVIB. SVIS, GRAECARVM ARTIVM STVDIOSIS SALVTEM.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

QVIA *Toto animo semper culturæ ingeniorum uestrorum incubui: omnibusq; modis tentaui animum uestrum expolire, confectis iam explicatisq; Aristotelis libris de uita & moribus ad Nicomachum filium, Platonis aliquid epularum uobis apponere uolui, ut elegantiam uerborum numerosq; doctissimi ac politissimi scriptoris degustetis: ac longè alium res obscuras tradendi modum, ingenuoq; ac graui uiro magnopere dignum, uideatis. Sumpsi autem è multis, sermonem habitum à Socrate de amicitia: nam res ipsa præclara est, & ad uitam honestè iucundeq; degendam, omnibus accommodata: uobis autem in primis, unius patriæ ciuibus, amanda atq; auidè amplexanda. Præterea copiosè subtiliterq; hic locus duobus libris ab altero illo doctore tractatus est, ut materiem iam planè cognitam habeatis. Restat nunc sententias eruditissimorum auctorum interse conferre ac diligenter singula perpendere, si qua fortè dissensio inter summos*

ΛΥΣΙΣ ΗΤΟΙ ΠΕΡΙ
ΦΙΛΙΑΣ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΣ,

Τῆ τοῦ Διαλόγου
προσεχθεῖσα.

FLORENTIAE, M D L.

Plato – Dialogus de Amicitia

ΛΥΣΙΣ Ἢ ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΣ.

ΤΑΥΤΟΥ, ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

FLORENTIAE, M D LI.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
68
14 A
21